

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL CLUJ

SECȚIA A III-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Prezentul document este supus reglementărilor aflate sub incidența Regulamentului U.E. 2016/679

Cod ECLI ECLI:RO:CACLJ:2021:048.000166

Dosar nr. 350/33/2021

SENTINȚĂ CIVILĂ Nr. 166/2021

Ședința publică de la 07 Iunie 2021

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE Radu-Rareș Dușa

Grefier Iuliu Traian Crișan

Pe rol soluționarea cererii de chemare în judecată formulată de reclamantii KAPCZA MIKOLT KRISZTINA și MARIN GABRIEL în contradictoriu cu pârâțul GUVERNUL ROMÂNIEI și intervenientul MINISTERUL AFACERILOR INTERNE, având ca obiect anulare acte administrativ cu caracter normativ HG nr. 531/12.05.2021.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă reclamantii KAPCZA MIKOLT KRISZTINA și MARIN GABRIEL și pentru intervenientul MINISTERUL AFACERILOR INTERNE, reprezentant convențional consilier juridic Inășescu Alexandra, cu delegație de reprezentare depusă în ședință publică, lipsind pârâțul GUVERNUL ROMÂNIEI.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează faptul că prezenta cauză se află la al doilea termen de judecată, stadiul procesual fond. Cererea de chemare în judecată este scutită de plata taxei judiciare de timbru.

Cauza a fost amânată în vederea citării intervenientului accesoriu MINISTERUL AFACERILOR INTERNE.

Reclamantii depune în ședință publică, în probațiune, înscris reprezentând rata de incidență a îmbolnăvirilor la această dată.

Curtea acordă cuvântul asupra excepțiilor invocate de către pârât și intervenientul accesoriu.

Având cuvântul reclamanta KAPCZA MIKOLT KRISZTINA solicită respingerea excepției inadmisibilității pentru lipsa plângerii prealabile. Arată că actul atacat este un act administrativ-normativ pentru care nu este obligatorie efectuarea procedurii prealabile deoarece acesta a intrat deja în circuitul civil. Totodată, precizează că această excepție a fost respinsă în toate dosarele anterioare care au avut un obiect similar.

Cu privire la excepția lipsei de interes în promovarea acestei acțiuni solicită de asemenea respingerea afirmând că motivarea acestei excepții nu conține niciun argument concret ci doar susțineri generale. Subliniază că în calitate de cetățeni români toți sunt obligați să respecte aceste restrângeri ale drepturilor fundamentale prin urmare dincolo de interesul public există și un interes personal în această cauză. Se solicită anularea acestui act normativ deoarece în mod concret restrânge drepturi fundamentale care le aparțin reclamantilor precum și tuturor celorlalți cetățeni.

Curtea acordă cuvântul și asupra excepției lipsei de obiect privind măsura purtării măștii în spații publice.

Reclamanta arată că se invocă această excepție cu toate că, chiar partea adversă a modificat pe parcurs actul atacat. De aceea solicită a se avea în vedere măsurile existente astfel cum a fost modificat HG nr. 531/12.05.2021 în două rânduri.

Curtea după deliberare, raportat la excepția inadmisibilității acțiunii pentru neefectuarea procedurii prealabile dispune respingerea acestei excepții. Astfel, Curtea apreciază că se impune respingerea deoarece ca urmare a modificării art. 7 din Legea 554/2004 și intrării actului în circuitul civil, a aplicării imediate a efectelor acestuia o eventuală parcurgere a etapelor plângerii prealabile ar fi fost oricum soluționată după iesirea din vigoare a actului și epuizarea efectelor sale juridice.

Instanța arată că în ceea ce privește celelalte excepții puse în discuție, acestea vor fi unite cu fondul cauzei .

Nemaifiind alte cereri de formulat sau excepții de invocat, în temeiul art. 244 C. pr. Civ. instanța declară închisă cercetarea judecătorească iar în condițiile art. 392 C. pr. Civ. deschide dezbaterile judiciare și acordă cuvântul părților prezente.

Având cuvântul reclamanta KAPCZA MIKOLT KRISZTINA solicită admiterea cererii astfel cum a fost formulată. Precizează că cererea se realizează pe două paliere: legalitatea actului de prelungire a stării de alertă și oportunitatea acestuia deoarece instanța în baza plenitudinii de jurisdicție având dreptul de a verifica atât legalitatea, cât și oportunitatea unui act administrativ normativ.

În ceea ce privește aspectul de legalitate solicită a se observa că Legea nr. 55/2020 în baza căreia sunt emise actele normative și sunt prelungite perioadele de stare de alertă prevede în cadrul articolului trei mai multe condiții cumulativ, care trebuie îndeplinite pentru emiterea acestor hotărâri de guvern. Astfel, este vorba despre amploarea, intensitatea, caracterul excepțional, urgența situației și evoluția necontrolată a situației care provoacă necesitatea prelungirii stării de alertă. Arată că în prezent, în momentul emiterii HG astfel cum a fost modificată niciuna dintre aceste condiții nu mai era îndeplinită. După o perioadă de peste un an de stare de alertă nu se mai poate susține că sunt împlinite condiții precum excepționalitatea, gravitatea sau amploarea situației epidemice care se află într-o continuă scădere. De asemenea, nu mai poate fi susținut caracterul necontrolabil al situației raportat la faptul că efectele au devenit controlabile și nu mai poate reprezenta o situație de urgență. Prin urmare, legalitatea emiterii Hotărârii de Guvern este pusă sub semnul întrebării. Conchide arătând că nu sunt îndeplinite condițiile legale pentru emiterea actului administrativ atacat.

Face trimitere la Hotărârile Curții Constituționale a României unde s-a stabilit că lipsa de claritate, de previzibilitate, de securitate a unei norme juridice, în sine, poate constitui motiv de nelegalitate. Sub acest aspect indică ultimul articol din Hotărârea de Guvern nr. 531/12.05.2021 în care este prevăzut faptul: „toate măsurile luate anterior în baza hotărârilor de guvern începând cu nr. 394 și până acum, toate măsurile luate în baza acestora își mențin valabilitatea în măsura în care nu contravin Anexei.” Afirmă că este vorba despre o serie de Ordine comune ale diferitelor ministere care au fost abilitate să emite Ordine în aplicarea Hotărârilor de Guvern, pe diferite domenii de activitate. Or, aceste Ordine sunt acte normative cu valoarea juridică inferioară Hotărârilor în baza cărora sunt emise. Frizează orice logică juridică ca niște acte de valoare juridică inferioară să ultraactiveze actului normativ în baza cărora acestea au fost emise. Face trimitere la avizul Consiliului Legislativ care a statuat lipsa de claritate, previzibilitate și securitate a normelor în baza cărora se solicită o anumită conduită cetățenilor.

Referitor la lipsa de oportunitate a acestor măsuri solicită a se observa că în Notele de fundamentare a acestor măsuri de restrângere a dreptului nu se prevede niciun fel de criteriu obiectiv și clar raportat la care se iau aceste măsuri. Dacă în lunile iulie și august 2020 au fost cazuri foarte multe de contaminări produse pe baza virusului SARS COV-2 în momentul de față acestea tind spre zero. În acest sens a fost depusă acea situație care atestă o rată de 0,20 de îmbolnăviri/1000 de locuitori pentru Cluj. Nu există niciun criteriu obiectiv care să indice perioada până la care mai trebuie suportată situația ce generează starea de alertă astfel încât este imposibil de determinat cât se va mai prelungi starea de alertă. O altă lacună a actului administrativ atacat este dată de faptul că nu există nici un fel de documentare științifică care să ateste eficiența măsurilor luate pentru a se putea observa proporționalitatea, condiție de legalitate a actului administrativ.

Afirmă că în cazul multora dintre prevederile actului se poate observa dubla măsură, astfel în unele locuri este permis ca cetățenii să meargă, însă în alte locuri le este oprit accesul. Exemplifică trimițând la cazul festivităților de absolvire în care unii părinți nu au fost lăsați să participe fără dovada vaccinării sau unui test PCR însă pe de altă parte, accesul la mall este permis tuturor fără vreo restricție. Susține că există foarte multe restricții care nu au o logică clară și care denotă dubla măsură privind aplicarea lor.

Având cuvântul, reclamantul MARIN GABRIEL arată că sediul materiei privind discriminarea este dat de Ordonanța nr. 137/2000 care privește regulile după care se pun în aplicare principiile statului de drept, respectarea dispozițiilor constituționale. Prin actul normativ atacat se dorește ca o anumită categorie de cetățeni, aceia aleși de Statul Român, emitentul actului normativ

prin organele sale, va beneficia fără nicio altă condiție de o viață mai bună prin acces la activități culturale, sportive etc.

Emitentul acestor acte normative, Guvernul României, înțelege să facă deosebiri între categoriile de cetățeni prin prisma opțiunii de a se vaccina. Egalitatea și accesul liber la drepturile și libertățile fundamentale sunt garantate prin Constituție și prin Tratatul Internațional. Discriminare în situația pendinte este una directă și denotă încălcarea principiului ierarhiei normelor juridice prin emiterea acestor Hotărâri de Guvern. Afirmă că prin actul atacat și prin actele anterioare se efectuează o diferențiere a cetățenilor Statului Român în vaccinați și nevaccinați. Susține că acest comportament relevă indiferența față de cetățenii aceleiași țări, plătitori de impozite privind accesul acestora la diferite activități. Astfel cum toată lumea plătește impozite, într-un cuantum mai mare sau mai mic, toți ar trebui să fie tratați egal. Este imoral ca doar o categorie să beneficieze de anumite drepturi prin astfel de măsuri discriminatorii. Susține că ar trebui să existe o normă legislativă foarte previzibilă.

Impunerea vaccinării reprezintă o forțare a cetățenilor de a adopta o anumită conduită. Mai mult, niciun producător de vaccin nu poate garanta imunizarea, nu garantează faptul că cel vaccinat nu o să mai transmită virusul și nu indică nici termenul pentru care o persoană rămâne imunizată. Chiar și acele efecte negative înscrise în prospectele vaccinurilor sunt atât de puțin previzibile în acest moment pentru că toate se află în studii clinice încât măsura impunerii vaccinării este mult prea abuzivă pentru a sta la baza unei discriminări. Este o adevărată excludere din societate a persoanelor care aleg să nu se vaccineze. Guvernul României nu precizează nicăieri că imunizarea naturală, respectiv trecerea prin boală sau efectiv imunitatea în fața acestui virus. Aceasta este discriminarea de facto, pe de o parte se impune măsura vaccinării pentru care nimeni nu garantează exhaustiv iar pe de altă parte, nu se ține cont de realitatea autoimunizării. Luarea în calcul a tuturor variabilelor pentru păstrarea sănătății publice, inclusiv imunizarea naturală ar scădea gradul de discriminare. Există norme legale care sancționează discriminarea iar aceste norme prevăd și situații de excepție, însă în prezent la un grad de infectare de 0,20/1000 a se susține că minim 60% din populație trebuie să fie vaccinată este prea mult.

Curtea pune în discuție alternativa efectuării testării, precum și modul în care reclamanții sunt afectați personal de aceste măsuri având în vedere că a fost invocată și excepția lipsei de interes raportat la modul în care reclamanții sunt afectați.

Reclamantul MARIN GABRIEL arată că alternativa la aceste impuneri ale Guvernului ar fi acele soluții temporare cu costuri ridicate care nu sunt la îndemâna oricărui cetățean. Astfel, pentru a participa săptămânal la un meci al echipei favorite, o persoană ar trebui să plătească aproximativ 300-400 de lei în fiecare săptămână cu toate că testele antigen care costă mult mai puțin sunt omologate, nu sunt acceptate de către autorități. Singura derogare, este cea prin care s-a stabilit că pentru meciurile de la Campionatul European ce se va desfășura pe Național Arena din București vor fi acceptate și acele teste antigen cu costuri de 30-40 lei, însă aceasta este o excepție care întărește regula. Impunerea folosirii ca alternativă a acestor teste este împovărătoare pentru o familie care ar dori să plece în străinătate în vacanță. Astfel, consideră că în cazul în care ar exista alternativele acestea ar trebui să fie în regim gratuit. Prin costul ridicat al alternativelor acceptate de autorități, respectiv testarea PCR, vaccinarea devine o impunere și nu o opțiune. Aspectul vaccinării trebuie să fie opțională pentru fiecare cetățean.

La interpelarea instanței în sensul afectării pe plan personal a reclamanților de măsurile impuse, reclamantul Marin Gabriel arată că se află în imposibilitatea de a participa la evenimente culturale. Dă exemplu pe reclamanta KAPCZA MIKOLT KRISZTINA care este pasionată de activități sportive care se desfășoară în săli de sport precum și de activități culturale. De asemenea, reclamantul Marin Gabriel arată că este pasionat de spectacole muzicale, frecventând Filarmonica și nu poate participa deoarece nu este vaccinat sau trebuie să prezinte un test negativ. La interpelarea instanței dacă i s-a cerut să facă dovada testării, acesta precizează că da, i s-a solicitat un test negativ și la Filarmonică, și la teatru. De altfel, inclusiv în mass-media s-a evocat faptul că se condiționează participarea de efectuarea unui test PCR.

Reclamanta KAPCZA MIKOLT KRISZTINA arată că în urmă cu o săptămână, în municipiul Cluj-Napoca, în incinta Cluj-Arena, au avut loc Campionatele Naționale de Atletism iar participarea spectatorilor a fost limitată la procentul de 25% din capacitatea arenei cu condiția ca

aceștia să fie vaccinați sau să prezinte un test PCR sau antigen care să ateste un rezultat negativ cu toate că suprafața arenei este una foarte mare și activitatea sportivă se desfășura în aer liber. Acesta este un caz concret în care o persoană este împiedicată să vizioneze o competiție sportivă fiind incidentă discriminarea.

Reclamantul MARIN GABRIEL consideră că interesul pentru un asemenea demers este prezumat deoarece atât timp cât reprezentanții autorităților publice ies în mass-media și indică public faptul că doar pentru cei vaccinați va fi permis accesul în sălile de spectacole culturale, artistice și sportive. Nimeni nu și-ar asuma un refuz în scris raportat pentru o persoană care nu s-a vaccinat sau nu are un test efectuat. Consideră că este depășit cu mult principiul proporționalității între măsura luată și rezultatul produs, unul păgubitor sau care include costuri foarte mari pentru cei care nu se vaccinează. Totodată, restricțiile ar trebui să fie temporare și limitele temporare ar trebui să fie precis reglementate și ancorate în realitate.

Curtea solicită lămuriri dacă în ce privește accesul în sălile de sport sau în restaurante reclamanții nu au fost lăsați să intre sau dacă au fost întrebați dacă sunt vaccinați.

Reclamantul MARIN GABRIEL arată că în ce privește restaurantele nu poate da un răspuns deoarece nu a mers, însă în locațiile în care numărul de participanți este mai mare precum teatrele, arenele sportive (în aer liber sau interior), participarea este cu siguranță condiționată. Reclamanta KAPCZA MIKOLT KRISZTINA, exemplifică prin faptul că la meciul de baschet UBT Cluj-Napoca- Voluntari accesul a fost condiționat de dovedirea efectuării vaccinului.

Având cuvântul reprezentanta intervenientului MINISTERUL AFACERILOR INTERNE precizează că își menține poziția procesuală exprimată în cuprinsul cererii de intervenție. Arată că accesul în sălile de sport precum fitness și aerobic este necondiționat de existența unei dovezi privind vaccinarea. Din această perspectivă, solicită respingerea acțiunii formulate de reclamanți.

În replică, reclamanții arată că accesul în sălile de sport pentru a se practica fitness și aerobic accesul este necondiționat ca urmare a unor hotărâri judecătorești și nu datorită unor măsuri mai puțin restrictive ale autorităților.

Curtea, în temeiul art. 394 C. proc. Civ. având în vedere actele existente la dosar și poziția procesuală susținută de părțile litigante în ședință publică, declară închise dezbaterile judiciare și reține cauza în pronunțare.

CURTEA

Prin acțiunea ce face obiectul prezentului dosar reclamanții Kapcza Mikolt Krisztina și Marin Gabriel au solicitat în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună anularea în întregime a HG nr. 531 din 12 mai 2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 13 aprilie 2021, precum și anexelor, anularea parțială privind purtarea măștii de protecție în spații deschise, organizarea de petreceri în spații private, interzicerea circulației în intervalul 22⁰⁰- 05⁰⁰.

Examinând texte de lege art. 53 Constituție, art. 2 lit. a OUG 21/2004 privind Situațiile de Urgență, art. 2 Legea 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de Covid-19, raportat la pandemia de Covid-19, care constituia justificarea permanentă de prelungire de 10 luni a stării de alertă, suntem în realitate în prezența unei menținerii ilegale ale stării de alertă rezultă fără echivoc din art. 5 al. 2 din HG - ului atacat care prevede că se prelungește aceeași stare de urgență care a fost instituită prin HG 394/ din mai 2020, având în vedere dispoziția expresă, în sensul că actele normative emise anterior își mențin aplicabilitatea.

Ori în măsura în care o HG - emisă pe o perioadă limitată în timp iese din vigoare - și actele emise în baza ei își prind valabilitatea, eficacitatea fiind emise în executarea actului normativ cu valoare superioară.

Pentru gestionarea pandemiei Covid-19 nu se mai poate invoca nici urgența, nici excepționalitatea, nici evoluția necontrolată, prin urmare menținerea acestei stări, care creează mari tensiuni și generează consecințe negative multiple, echivalează cu denaturarea scopului său.

În momentul de față evoluția pandemia nu mai este ceva imprevizibil, cum era la debutul pandemiei. Acum se pot face previziuni, aprecieri cu privire la modalitatea de gestionare și control al pandemiei, astfel că măsurile nu mai au caracter de urgență.

În consecință recurgerea guvernului la prelungirea repetată a stării de urgență bazat pe același motiv, se constituie într-un exces de putere care trebuie sancționat de justiție.

Menținerea în continuare a măsurilor ce restrâng drastic drepturi fundamentale contravine în mod flagrant art. 53 din Constituție, nu este nici proporțională, nici necesară raportat la situația concretă din acest moment, și nu a fost nici la instituire.

Prin hotărârea de guvern atacată sunt încălcate drepturi fundamentale ale omului, fără a exista nici o dovadă de nici un fel cu privire la utilitatea, necesitatea și proporționalitatea acestor restricții, care nici în România nici pe plan mondial nu au produs niciun efect.

Prin urmare în baza art. 148 al.2 și 4 din Constituția României reclamantii solicită instanței să aplice în cadrul competenței sale direct și prioritar dispozițiile art. 52 alin. 1 din Carta Drepturilor Fundamentale a UE.

Suntem în prezența unei suprareglementări care cauzează insecuritate juridică și paralelism legislativ prohibit de Curtea Constituțională.

O serie de măsuri ca de exemplu purtarea măștii, închiderea școlilor, a restaurantelor se dispune ba prin hotărâri ale Comisiei Județene de Situații de Urgență ba prin Hotărâre de Guvern pentru întreaga țară, prin urmare populația este dezorientată, înfricoșată și pur și simplu nu mai știe ce comportament i se pretinde.

Cu privire la purtarea măștilor în spații deschise:

Nu există, nu se face referire la nici un studiu serios în sensul că purtarea măștilor în aer liber ar avea vreun efect sau că nepurtarea măștilor ar fi dus la creșterea numărului de infectări. Virusul „nu atârână în aer,, nu plutește, și nu poate fi luat din aer-doar din contacte personale cu cineva infectat.

Interzicerea circulației în intervalul orar 20⁰⁰-05⁰⁰.

Nicăieri niciodată, în niciun mod nu s-a demonstrat că numărul de infectări crește datorită vreunei întâlniri, noaptea.

Măsura constituie o gravă încălcare a vieții private și a libertății de mișcare, fără nicio proporționalitate cu scopul urmărit, având în vedere că întâlnirile, circulația de noapte sunt oricum reduse.

În generat putem afirma că măsurile luate nu-și demonstrează în niciun mod eficacitatea, prin urmare sunt disproporționate, încălcând principiul - „ în primul rând să nu faci rău,, - valabil nu numai în medicină.

În concluzie prin Hotărâre de Guvern sau OUG nu se pot restrânge drepturi fundamentale potrivit art. 53 de Constituție, deci măsurile sunt împotriva legii.

Mai este de observat, că în ultima perioadă s-au restrâns în mod succesiv tot mai multe drepturi și libertăți, fără ca eficacitatea lor să fie demonstrată printr-un studiu științific.

La data de 18 mai 2021 reclamantii Kapcza Mikolt Krisztina și Marin Gabriel au depus precizări, solicitând anularea art. 3¹ din anexa 2 privitoare la condițiile impuse - de vaccinare — testare, - precum și toate celelalte prevederi ale acestui articol introduse prin HG 550/2021.

Însăși modificarea HG, 531/2021 - la o zi după adoptarea ei, denota cu claritate lipsa oricărei note de fundamentare temeinice.

Cu privire la solicitarea subsidiară de anulare art. 3¹ din HG, modifiacți aceasta este vădit discriminatorie și în consecință nelegală, deoarece încalcă - art. 16 - egalitatea în drepturi - art. 22 - art. 23 – art. 25; art. 26, art. 33 - art. 34 din Constituție în contradicție și cu tratatele internaționale care interzic discriminarea, și consacră consimțământul liber cu privire la orice intervenție medicală asupra propriei persoane. Se încalcă art. 1 și 2 din OG. 137/2000.

Prevederile criticate constituie în mod vădit o presiune privind exercitarea unui drept într-un anumit fel, ceea ce se constituie într-un abuz de putere evident.

Prevederea în sensul testării este și ea discriminatorie, fiind absurd să impui oricărei persoane să se testeze din 3 în 3 zile, contra unor costuri considerabile, și punându-i în acest fel într-o poziție de netă inferioritate față de cei vaccinați.

De asemenea se introduc măsuri diferite, la situații similare, de exemplu accesul în mail-uri și magazine nu este condiționat de nimic - fără niciun fel de explicație rațională sau logică.

Pârâtul Guvernul României prin Secretariatul General al Guvernului a depus întâmpinare prin care solicită anularea cererii de chemare în judecată ca netimbrată, pe cale de excepție; respingerea cererii de chemare în judecată ca inadmisibilă, pe calc de excepție; respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind lipsită de interes, pe cale de excepție; respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

Pârâtul consideră că se impune anularea cererii de chemare în judecată ca netimbrată având în vedere dispozițiile art. 197 Cod pr.civ..

Raportat la dispozițiile art. 16 din O.U.G. nr.80/2013 privind taxele judiciare de timbru cât și la cele ale art.17 alin.2 din Legea nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare, solicităm instanței de judecată să verifice îndeplinirea, de către partea reclamantă, a obligației legale de plată anticipată a taxei de timbru.

Excepția inadmisibilității acțiunii pentru lipsa procedurii administrative prelabile este susținută prin prisma faptului că, sub aspectul regularității învestirii instanței specializate de contencios administrativ cu cererea de anulare a H.G. nr.531/2021, sesizarea a fost făcută în mod nelegal, cu încălcarea prevederilor Legii nr.554/2004, invocată chiar de reclamantă ca temei de drept al acțiunii.

În sprijinul susținerilor sale, pârâtul invocă dispozițiile art. 7, art. 14 alin.(1), art.12 din Legea nr. 554/2004, cu referire și la art.193 Cod pr.civ.

În cauza dedusă judecății, atât timp cât reclamantii solicită anularea Hotărârii Guvernului nr.531/2021, este necesară, ca și condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, îndeplinirea procedurii prelabile față de emitentul acestui act administrativ.

În concluzie, deoarece reclamantii nu depune la dosarul cauzei dovezi cu privire la faptul că s-ar fi adresat emitentului, anterior sesizării instanței, cu o plângere prelabilă în ceea ce privește revocarea Hotărârii Guvernului nr. 531/2021, prezenta cerere de chemare în judecată este inadmisibilă și vă solicităm respingerea acesteia.

Excepția lipsei de interes în promovarea cererii de anulare a H.G. nr. 531/2021 este întemeiată pe faptul că reclamantii nu fac dovada interesului legitim, personal, născut și actual, condiție de exercițiu a oricărei acțiuni în justiție, deci și pentru promovarea prezentei cereri de suspendare și anulare a Hotărârii Guvernului nr. 531/2021.

În cauza dedusă judecății, exercițiul dreptului la acțiune și recunoașterea interesului legitim nu pot interveni decât în condițiile prevăzute de art.21 și art.52 din Constituția României, republicată, și de legea aplicabilă căii procedurale alese, respectiv de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

Or, reclamantii nu probează existența încălcării vreunui drept personal, recunoscut de lege, prin adoptarea actului administrativ contestat sau unui interes legitim, astfel cum sunt acestea definite la art.2 alin. 1) lit. o) și lit. p) din Legea nr.554/2004, iar motivele prezentate ar putea fi incluse în categoria interesului general.

În concluzie, solicităm instanței să admită excepția invocată și să respingă cererea de suspendare și anulare a H.G. nr.531/2021 ca fiind lipsită de interes.

Pe fondul cauzei, solicităm respingerea cererii de anulare a H.G. nr. 531/2021 ca neîntemeiată, având în vedere că aceasta a fost adoptată în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art.3, art.4, art.6 și art.71 alin. 1) din Legea nr.55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19.

La elaborarea actului administrativ au fost respectate dispozițiile Legii nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, precum și cele cuprinse în Regulamentul privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de documente de politici publice, a proiectelor de acte normative, precum și a altor documente, în vederea adoptării/aprobării, regulament aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.561/2009, proiectul hotărârii fiind avizat și de Ministerul Justiției.

Așadar, actul normativ care face obiectul acțiunii a fost emis pentru punerea în aplicare a dispozițiilor Legii nr.55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 și, în mod evident, nu conține soluții legislative care să fie contrare cu concepția sau finalitatea urmărită de actele de bază.

Reclamanta susține că hotărârea Guvernului contestată încalcă grav drepturile fundamentale garantate de Constituție și tratatele internaționale privind egalitatea în drepturi, dreptul la gândire, dreptul la libertatea conștiinței și de religie.

Toate măsurile dispuse atât în perioada stării de urgență, cât și în prezent, în perioada stării de alertă, au fost instituite în limitele permise de Constituția României. Conform normei juridice referite, trei condiții cumulative trebuie respectate pentru ca anumite drepturi ale persoanelor, să poată fi restrânsă, în condiții legalmente corecte, în contextul stării de urgență.

Ingerința trebuie să fie prevăzută de lege

Potrivit C.E.D.O., prin lege se înțelege orice act normativ care este accesibil și previzibil.

Restrângerea exercițiului drepturilor și libertăților în stare de urgență nu este dispusă de Guvernul României, prin hotărârea contestată sau celelalte hotărâri prin care a fost prelungită succesiv starea de alertă, ci este prevăzută într-o lege, anume Legea nr.55/2020.

Ingerința trebuie să urmărească un scop legitim

În acest caz măsurile care ne limitează drepturile și libertățile fundamentale trebuie să aibă drept scopuri protejarea sănătății și siguranța publică. Convenția europeană enumera scopurile care pot da caracter legitim restrângerii unui drept relativ; securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății și a moralei, protejarea drepturilor și libertăților altora, împiedicarea divulgării de informații confidențiale sau garantarea autorității și imparțialității puterii.

Din nou, și această condiție este îndeplinită, măsurile fiind dispuse în vederea prevenirii și împiedicării răspândirii la nivel național a virusului SARS-CoV2.

Ingerința trebuie să fie necesară și proporțională într-o societate democratică.

Curtea europeană a apreciat că ingerința trebuie să răspundă unei nevoi sociale imperioase. Autoritățile statului sunt cele care vor aprecia necesitatea ingerinței, pentru că ele dispun de o marjă de apreciere, mai mult sau mai puțin vastă în funcție de dreptul în cauză. Jurisprudența Curții europene cere ea ingerința să fie proporțională cu scopul legitim urmărit. În concret, a proporționalității pe care o face Curtea europeană ține cont de existența nevoii sociale, or, în speță, toate măsurile sunt dispuse în scopul îndeplinirii obligației ce-i incumba Statului Român, potrivit art.34 alin.(2) din Constituția României, unde se stipulează faptul că statul este obligat să ia măsuri pentru asigurarea [...] sănătății publice.

Astfel, se poate aprecia că măsurile stabilite de autorități în contextul combaterii pandemiei de coronavirus au fost subsumate obligației statului de ocrotire a sănătății publice, fiind adoptate și implementate avându-se în vedere necesitatea asigurării unui just și proporțional echilibru între drepturile și libertățile fundamentale, în ansamblul lor.

Toate măsurile au fost luate în limitele legale, având la bază principiul priorității interesului public și protejarea sănătății publice, astfel că nu se poate discuta despre un exces de putere în impunerea restricțiilor, acestea fiind absolut necesare dată fiind situația de fapt.

Față de acestea, pârâtul apreciază că se impune respingerea, ca neîntemeiată, a cererii de anulare a Hotărârii Guvernului nr.531/2021.

La data 25.05.2021, Ministerul Afacerilor Interne a formulat cerere de intervenție accesorie în interesul pârâtului Guvernul României, aceasta fiind întemeiată pe dispozițiile art. 3 alin. (1) pct. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 137/2020 și art. 61 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă și motivată de faptul că Ministerul Afacerilor Interne are calitatea de inițiator al actului normativ contestat.

Prealabil analizei fondului acțiunii, intervenientul a invocat următoarele excepții:

Excepția inadmisibilității acțiunii formulate de către reclamantă, pentru lipsa procedurii prealabile în temeiul prev. art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, cu referire și la prevederile imperative ale art. 8 alin (1) din aceeași lege, care reglementează obiectul acțiunii judiciare în această materie și la art. 193 din Codul de procedură civilă.

Intervenientul susține că reclamantă nu au înțeles să se conformeze dispozițiilor legale imperative, prin aceea că a investit instanța de judecată cu soluționarea prezentei cauze fără a fi îndeplinit procedura prealabilă, fapt pentru care se solicită să se constate că demersul reclamantei în justiție e profund viciat ab initio și, pe cale de consecință, neavenit sub aspectul admisibilității.

În ceea ce privește obligativitatea formulării plângerii prealabile în cazul actului normativ, aceasta subzistă chiar și după modificările aduse dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ prin Legea nr. 212/25.07.2018, prin introducerea alin. (5) la textul de lege indicat, excepția reglementată prin alineatul nou introdus vizând, actele administrative cu caracter individual.

Or, atâta timp cât legiuitorul a omis să corijeze în această privință Legea contenciosului administrativ, respectiv să coreleze ipoteza de sub art. 7 alin. (5) referitoare la actele administrative care au început să producă efecte, cu conținutul art. 7 alin. (11) din același act normativ care stabilește termenul în care se poate efectua plângerea prealabilă în cazul actelor administrative cu caracter normativ, singura concluzie ce se impune, cu evidență, este aceea a obligativității efectuării plângerii prealabile anterior promovării unei acțiuni în anularea actului administrativ cu caracter normativ.

În aceste împrejurări, având în vedere faptul că reclamantul nu face dovada parcurgerii procedurii prealabile, iar excepția lipsei procedurii prealabile este o excepție de fond, absolută, iar prin efectul pe care îl produce este o excepție peremptorie, dirimantă, singura soluție posibilă în prezenta cauză este aceea a respingerii acțiunii ca inadmisibilă, fapt care face, totodată, inutilă cercetarea în fond a pricinii.

Raportat la dispozițiile Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, cu modificările și completările ulterioare. Înțelegem să invocăm și excepția lipsei de interes a reclamantei în promovarea acțiunii pentru următoarele motive:

Prin normele cuprinse în art. 1 alin. (1) și (2) și art. 8 alin. (1) Legea nr. 554/2004 se oferă subiectelor de drept privat un mecanism de contencios administrativ subiectiv, în cadrul căruia sancțiunea juridică a anulării unui act administrativ nelegal poate fi aplicată numai dacă actul respectiv are efecte vătămătoare asupra dreptului subiectiv sau interesului legitim afirmat de reclamant, fiind realizată astfel distincția dintre contenciosul subiectiv de contenciosul obiectiv.

Reclamantii au inițiat demersul său pentru anularea actului contestat și nu a dovedii vreoa vătămare proprie care să-i fi fost produsă prin actul administrativ dedus judecătii, invocarea unor argumente generale nefiind suficientă pentru realizarea acestui demers, din perspectiva art. 8 din Legea nr. 554/2004.

Art. 8 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 nuanțează reglementarea de la art. I alin. (I) din Legea nr. 554/2004, în sensul că persoanele fizice și persoanele juridice de drept privat pot invoca vătămarea unui interes legitim public numai în subsidiar, în măsura în care vătămarea interesului legitim public decurge logic din încălcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat. Textul nu distinge în privința condiției subsidiarității, iar reclamanta nu a relevat nici un interes privat al său, în obținerea măsurii suspendării executării actului administrativ contestat.

Trebuie realizată distincția între calitatea de persoană vătămată, astfel cum este aceasta prevăzută la art. 2 alin. (1) lit. a) teza finală - în sensul că sunt asimilate persoanei vătămăte și organismele sociale care invocă vătămarea prin actul administrativ atacat fie a unui interes legitim public, fie a drepturilor și intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate, care reprezintă norma generală și situația particulară a persoanelor fizice de drept privat care pot formula cerere de cerere prin care invocă apărarea unui interes legitim public numai în subsidiar, în măsura în care vătămarea interesului public decurge logic din încălcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat, ceea ce constituie norma de excepție.

În prima ipoteză descrisă, prin Decizia nr. 8/2020, Î.C.C.J. (Complet RIL) a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov.

În esență, prin normele cuprinse la art. 1 alin. (1) și (2) și art. 8 alin. (1), Legea nr. 554/2004 oferă subiectelor de drept privat un mecanism de contencios administrativ subiectiv. În cadrul căruia sancțiunea juridică a anulării unui act administrativ nelegal poate fi aplicată numai dacă actul respectiv are efecte vătămătoare asupra dreptului subiectiv sau interesului legitim afirmat de reclamant.

Excepția lipsei de obiect a cererilor subsidiare de anulare a măsurilor privind purtarea măștii de protecție în spații deschise și interzicerea circulației în intervalul 22⁰⁰-05⁰⁰

Prin HG 550/2021 au fost aduse modificări HG 531/2021, fiind eliminate aceste restricții.

Pe fondul cauzei, intervenientul solicită respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Prevederile Legii nr. 554/2004 consacră regula contenciosului subiectiv, în sensul că un act administrativ poate fi anulat numai dacă se dovedește că a produs reclamantului o vătămare într-un drept ori într-un interes legitim, iar condiția vătămării, în sensul art. 2 lit. a din Legea nr. 554/2004 se face prin raportare la noțiunea de interes legitim, care poate fi atât public, cât și privat, în funcție de aceste criterii, legea diferențiind calitatea reclamantului.

Reclamanții se limitează la simple afirmații și aprecieri proprii, susținând că măsurile introduse prin actul administrativ atacat sunt în mod vădit ineficiente și neadecvate situației pe care încearcă să o prevină, invocând astfel, în mod abstract, încălcarea intereselor cetățenilor prin restrângerea unor drepturi, tară a invoca o vătămare produsă prin încălcarea unor drepturi sau interese legitime concrete, private.

Mai mult, cererea de chemare în judecată are un caracter general, fără a fi aduse dovezi în sprijinul susținerilor, iar în cuprinsul acesteia nu au fost indicate drepturile fundamentale care fi vătămate prin măsurile dispuse.

În lipsa indicării, în concret, a drepturilor a căror restrângere îi vatămă pe reclamanți, nu este îndeplinită una dintre condițiile esențiale a acțiunii în anularea unui act administrativ, lipsa unui drept sau interes legitim vătămat, fapt pentru care cererea este neîntemeiată.

Reclamanții au invocat o serie de motive pentru care măsurile sunt lipsite de necesitate și disproporționate, respectiv faptul că măsurile afectează viața economică și faptul că nu s-a demonstrat că purtarea măștii în spații deschise, interdicția de a circula pe timpul nopții sau închiderea restaurantelor ar preveni răspândirea virusului.

În conformitate cu prevederile art. 2 din Legea nr. 55/2020 privind unele masuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, denumită în continuare Legea nr. 55/2020, starea de alertă reprezintă răspunsul la o situație de urgență de amploare și intensitate deosebite, determinată de unul sau mai multe tipuri de risc, constând într-un ansamblu de măsuri cu caracter temporar, proporționale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozat al acesteia și necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa vieții sănătății persoanelor, mediului înconjurător, valorilor materiale și culturale importante ori a proprietății.

Începând cu luna martie 2020, în cadrul ședințelor acestui Grup au fost prezentate recomandările Ministerului Sănătății, ale organismelor internaționale (Organizația Mondială a Sănătății, Centrul de Control al Bolilor din China), Institutului Național de Sănătate Publică, etc. care trebuie implementate pentru combaterea infecțiilor cu „Coronavirus” și au fost discutate măsurile care trebuie aplicate la nivelul fiecărei instituții.

Experții au analizat experiența țărilor grav afectate de evoluția virusului și măsurile care au avut impact pozitiv în limitarea răspândirii acestuia și care au vizat acțiuni în planul sănătății publice, concomitent cu limitarea sau întreruperea activităților socio-economice neesențiale, dar mai ales îngrădirea exercitării unor drepturi și libertăți fundamentale, fără de care celelalte acțiuni desfășurate nu ar fi putut avea efectul scontat.

Grupul de suport a analizat continuu alertele internaționale, luând măsuri pentru limitarea răspândirii infecției la nivel național. Au fost avute în vedere recomandările experților, inclusiv ai Institutului Național de Sănătate Publică care au întocmit și comunicat diverse ghiduri pentru populație: informații și sfaturi utile, ghiduri privind purtarea măștilor, curățarea și dezinfectarea suprafețelor, etc.

În decursul celor 60 de zile în care în România a fost decretată "stare de urgență" au fost emise un număr de 12 Ordonanțe militare care au instituit măsuri de primă urgență care privesc aglomerările de persoane, prevenirea răspândirii COVID-19, instituirea măsurii de carantinare asupra anumitor zone sau localități, etc.

Măsurile dispuse prin acestea au fost adoptate pe baza hotărârilor Comitetului Național pentru Situații Speciale de Urgență, care, au ținut cont de hotărârile Grupului de suport tehnicoștiințific privind gestionarea bolilor înalt contagioase pe teritoriul României.

În cadrul Grupului de suport s-au realizat în permanență analize cu privire la evoluția situației epidemiologice la nivelul României iar deciziile de restrângere a anumitor libertăți, s-au luat progresiv, în concordanță cu rezultatele acestor studii.

Ingerința trebuie să fie prevăzută de lege

Ingerința trebuie să urmărească un scop legitim

Ingerința trebuie să fie necesară și proporțională într-o societate democratică.

Referitor la obligativitatea purtării măștii în spații publice, nu mai are caracter obligatoriu

În nota de fundamentare a H.G. nr. 531/2021 se regăsesc studiile avute în vedere, analiza efectuată de specialiști, precum și măsurile luate în alte state și impactul pe care acestea le-au avut asupra stopării răspândirii virusului.

S-a mai precizat în cuprinsul documentului de fundamentare faptului că un răspuns eficient și concentrat la riscul de sănătate publică cauzat de pandemia de SARS-CoV-2 trebuie să vizeze în mod direct pe trei aspecte: mobilitatea, interacțiunea și mijloacele de protecție individuală.

În lipsa unor mijloace eficiente de tratare sau prevenire a bolii pentru a asigura continuitatea majorității activităților și desfășurarea lor în relativă siguranță, membrii comunităților trebuie să își ajusteze individual nivelul de mobilitate, interacțiune, cât și de aderență la măsurile de protecție individuală.

În ceea ce privește restrângerea dreptului de liberă circulație, suplimentar față de argumentele de mai sus, este relevantă și Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și pentru membrii familiilor acestora (de modificare a Regulamentului CEE nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE).

În ceea ce privește măsura interzicerii circulației pe timpul nopții, ea nu este legată de faptul că virusul s-ar transmite cu predilecție noaptea, ci de faptul că această interdicție este de natură să reducă întâlnirile informale, care au loc mai ales seara și noaptea și care pot presupune un număr mare de participanți ce nu respectă măsurile specifice de prevenire a infectării.

Închiderea restaurantelor și interzicerea petrecerilor în spații private, deci a unor spații care presupun prezența unui număr de persoane într-un spațiu închis, fără ca acestea să poată purta mască, datorită specificului activităților desfășurate într-un restaurant, apare, de asemenea, ca fiind de natură să ducă la încetinirea infectărilor.

Referitor la criticile de nelegalitate vizând art. 3¹ din Anexa nr. 2 a H.G. nr. 531/2021, astfel cum a fost modificată prin H.G. nr. 550/2021, în concret, se susține de către reclamantii faptul că prevederile de mai sus creează o discriminare, întrucât se recunosc mai multe drepturi celor vaccinați, ceea ce goleşte de conținut dreptul la opțiune, a libertății de a te vaccina.

Chiar dacă vaccinarea nu este obligatorie, Statul român are obligația constituțională să ia măsuri pentru asigurarea sănătății publice, legea fundamentală reglementând, la art. 34 alin. (2) dreptul la ocrotirea sănătății.

Discriminarea se bazează pe noțiunea de "excludere de la un drept", iar remediul specific, în cazul constatării discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului.

Așadar, nu se poate vorbi despre încălcarea principiului egalității și, implicit, existența unei discriminări, decât atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă.

Or, în cazul de față, vaccinarea nu reprezintă un criteriu de discriminare, ci însăși situația care impune diferența de tratament. Cât timp la nivel mondial s-a apreciat că cea mai eficientă modalitate de stopare a transmiterii virusului o reprezintă vaccinarea, fiind aprobate în regim de urgență o serie de vaccinuri și puse la dispoziția populației în mod gratuit, persoanele care aleg să participe la campaniile derulate de autorități se află într-o situație diferită de cei care optează în sens contrar.

De aceea, în mod firesc, relaxarea treptată presupune evitarea oricăror riscuri de escaladare a cazurilor, prin redeschiderea anumitor evenimente sociale treptat, fiind necesară luarea unor măsuri de precauție.

Mai mult decât atât, politica de vaccinare urmărește obiective legitime de protejare a sănătății publice, prin faptul că protejează atât pe cei care primesc vaccinul respectiv, cât și pe cei care nu se pot vaccina din motive medicale, prin prevederile alternative regăsite la art. 3¹ din Anexa nr. 2 la H.G. nr. 531/2021, modificată prin H.G. nr. 550/2021.

În condițiile în care legea fundamentală impune autorităților statului să dispună măsuri necesare pentru asigurarea sănătății publice pentru toți cetățenii, nu se poate considera că există un tratament diferențiat între o persoană vaccinată și una nevaccinată, atâta vreme cât aceasta din urmă

are posibilitatea prezentării rezultatului negativ al unui test pentru a beneficia de aceleași condiții ca persoana vaccinată.

Toate măsurile au fost luate în limitele legale, având la bază principiul priorității interesului public, astfel că nu se poate discuta despre un exces de putere în impunerea restricțiilor, acestea fiind absolut necesare dată fiind situația de fapt.

În concluzie, față de aspectele de fapt și de drept anterior indicate, intervenientul solicită respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

Examinând actele și lucrările dosarului, Curtea reține următoarele considerente:

Prin HG nr. 531/10.05.2021 Guvernul României a dispus prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 13.05.2021 precum și stabilirea măsurilor ce se aplică pentru combaterea și prevenirea pandemiei de COVID 19. Ulterior acest HG a fost modificat și completat prin Hotărârea 550/14.05.2021, Hotărârea 580/27.05.2021 și Hotărârea 615/03.06.2021.

În esență, Guvernul a hotărât prelungirea cu 30 de zile începând cu data de 13.05.2021 a stării de alertă pe întreg teritoriul țării instituită prin HG 394/2020 și HG ulterioare, stabilind pe durata stării de alertă măsurile de prevenire și control al infecțiilor cu coronavirusul SARS COV 2, condițiile concrete de completare a acestor măsuri, precum și instituțiile publice care pun în aplicare, care urmăresc respectarea aplicării măsurilor pe durata stării de alertă, prevăzute în măsuri pentru creșterea capacității de răspuns și măsuri pentru diminuării impactului tipului de risc.

Guvernul României și Ministerul Afacerilor Interne în calitate de pârât și respectiv intervenient au invocat excepția inadmisibilității acțiunii pentru neîndeplinirea procedurii administrative prealabile, excepție care a fost respinsă în ședința publică de către instanță, pe motivul că acest act administrativ normativ și-a început efectele, iar obligațiile instituite de acest act sunt în vigoare astfel încât față de prev. art. 7 din Legea 554/2004 și față de termenul scurt în care actul administrativ normativ își produce efectele o plângere prealabilă nu este impusă de Legea 554/2004 și nu este necesară neputând avea un efect practic concret.

În privința lipsei interesului de a promova cererea de anulare a HG 531/2021 astfel cum a fost modificată și completată, pârâtul și intervenientul au arătat că reclamanții nu probează existența încălcării dreptului lor legitim privat după care să susțină în sprijinul cererii și vătămarea interesului public ce decurge din actul administrativ atacat.

Prevederile art. 8 alin. 1 indice 1 din Legea 554/2004 menționează într-adevăr această teză și anume că persoanele fizice și juridice de drept privat pot formula cerere prin care invocă apărarea unui interes legitim public, numai în subsidiar în măsura în care vătămarea interesului legitim public decurge din încălcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat.

Curtea observă că prin acțiunea formulată și precizată reclamanții au invocat interesul legitim public în sensul că aceste Hotărâri de Guvern care instituie starea de alertă menținută prin prelungiri consecutive de guvern nu mai constituie un mijloc adecvat pentru gestionarea pandemiei și că se restrâng drepturi fundamentale contravenind art. 53 din Constituție având în vedere că restrângerea nu este proporțională și nici necesară la situația concretă. Totodată au invocat interesul legitim privat constând în aceea că, condițiile impuse pentru a putea participa la activități culturale și sportive i-au împiedicat să participe și îi împiedică în continuare, ceea ce încalcă dreptul reclamanților de a beneficia și de a li se permite accesul în aceste locuri publice.

Potrivit art. 2 alin. 1 lit. p din Legea 554/2004 prin interes legitim privat se înțelege posibilitatea de a pretinde o anumită conduită în considerarea realizării unui drept subiectiv, viitor și previzibil prefigurat. Această definiție conduce la instanța la concluzia că prin acțiune s-a invocat atât interesul legitim public cât și cel privat, având în vedere că prin dispozițiile art. 1 lit. e pct. VI și lit. f din Ordonanța 137/2000 a Guvernului României se consideră că dreptul de a lua parte în condițiile de egalitate la activități culturale și sportive și dreptul de acces la toate locurile destinate folosinței publice sunt drepturi ocrotite în mod special, fiind considerată discriminare orice deosebire, excludere sau preferință pe orice bază și criteriu care au ca scop și efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii folosinței sau exercitării drepturilor recunoscute de lege.

Curtea consideră că reclamanților nu li se poate pretinde să dovedească faptul că într-o instituție de cultură sau la un eveniment sportiv li s-a refuzat accesul fiind evident că în lipsa dovezilor prev. de art. 3 indice 1 alin. 4 din Anexa 2 al HG 531/2021, reclamanții nu ar fi putut participa la astfel de evenimente.

Din această perspectivă, Curtea consideră că excepția lipsei de interes trebuie respinsă, reclamanții invocând încălcarea interesului legitim public care decurge logic din interesul legitim privat.

Referitor la excepția lipsei de obiect Curtea va reține că deși inițial au fost invocate motive de nelegalitate a unor măsuri care, ca urmare a modificărilor survenite ulterior prin hotărâri de guvern nu au fost menținute, aceasta nu face lipsită de obiect acțiunea deoarece chiar dacă măsuri ca purtarea măștii de protecție în spații deschise, interzicerea oricărei petreceri în spații private și interzicerea circulației în intervalul 22⁰⁰-05⁰⁰ au fost înlăturate, starea de alertă a fost menținută și participarea cetățenilor la evenimente sociale, culturale sau sportive a fost condiționată, iar reclamanții și-au precizat acțiunea în acest sens.

În ceea ce privește prelungirea stării de alertă pe teritoriul României, Curtea observă că, Centrul Național de Coordonare și Conducere a Intervenției a elaborat un document intitulat Analiza factorilor de risc iar prin Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr.26/2021 s-a propus prelungirea stării de alertă și măsurile aplicate pentru combaterea pandemiei de COVID19. Aceste documente atestă evoluția cazurilor confirmate cu acest virus și amploarea epidemiei, situație în care a impus prelungirea stării de alertă cu toate că ulterior Guvernul a relaxat măsurile impuse observând descreșterea cazurilor confirmate cu acest virus.

Prin urmare, instituirea acestei stări de alertă a fost justificată întrucât aceasta reprezintă conform art. 2 din Legea 55/2020 răspunsul la o situație de urgență, de amploare și intensitate deosebită determinată de unul sau mai multe tipuri de risc, constând într-un ansamblu de măsuri cu caracter temporar. Potrivit art. 3 alin. 2 din Legea 55/2020 starea de alerta poate fi prelungită ori de câte ori analiza factorilor de risc indică necesitatea menținerii răspunsului amplificat pentru o perioada de timp suplimentară.

Referitor la ordinele care subzistă încetării efectelor hotărârilor de Guvern anterioare, Curtea nu este sesizată cu o acțiune vizând legalitatea acestor acte astfel că va înlătura motivul de nelegalitate invocat.

Așa cum arată atât articolul 2 din Legea 55/2020 cât și preambulul legii, măsurile restrictive trebuie însă să fie cu caracter esențialmente temporar, gradual, proporțional cu gravitatea manifestată a epidemiei, necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la viață, integritate fizică și sănătate, în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere altor drepturi și libertăți fundamentale.

Suplimentar normelor de tehnică legislativă prevăzute în Legea 24/2000 ,articolul 7 din Legea 55/2020 a stabilit conținutul Hotărârilor prin care se stabilește sau se prelungeste starea de alertă.

Astfel, Hotărârile de Guvern trebuie să cuprindă baza legală ,perioada stării de alertă, măsuri pentru creșterea capacității de răspuns, asigurarea rezilienței comunităților și diminuarea impactului tipului de risc necesar a fi aplicate, condițiile concrete de aplicare și destinatarii acestora ,instituțiile și autoritățile care pun în aplicare și urmăresc respectarea aplicării măsurilor.Ca atare masurile pentru diminuarea impactului tipului de risc cum este aceea prevăzută la articolul 5 alin 3 litera a trebuie să se încadreze într-o măsură pentru asigurarea rezilienței comunităților așa cum este aceea menționată la art. 5 alin. 2 litera d din Legea 55/2020.

Potrivit măsurilor pentru asigurarea rezilienței comunităților art. 3 indice 1 al HG 531/2021 astfel cum a fost modificată de hotărârile de guvern ulterioare, se arată că în condițiile art. 5 alin. 2 lit. d din Legea 55/2020 este permisă participarea la una din activitățile prevăzute în Anexa 3 art. 1 pct. 5, 6 și 12 numai a persoanelor care se află în una dintre următoarele situații: sunt vaccinate împotriva virusului SARV COV 2 și au trecut 10 zile de la finalizarea schemei complete de vaccinare, prezintă rezultatul negativ al unui test nu mai vechi de 72 de ore, prezintă rezultatul negativ certificat al unui teste antigen rapid nu mai vechi de 48 de ore, se află între perioada cuprinsă între a 15 zi și a 90 zi ulterioară confirmării cu Sars Cov 2.

Potrivit art. 5 alin. 2 lit. d din Legea 55/2020 invocat de HG, măsurile pentru asigurarea rezilienței sunt măsuri de protecție a vieții și pentru limitarea efectelor tipului de risc produs asupra sănătății persoanelor, inclusiv instituirea carantinării sau izolării la domiciliu. Măsurile pentru diminuarea impactului de risc potrivit art. 5 alin.3 litera a din Legea 55/2020 sunt restrângerea sau interzicerea organizării și desfășurării unor demonstrații, procesiuni, concerte sau altor tipuri de

întruniri în spații deschise precum și cele de natura culturale, științifice, sportive sau de divertisment în spații închise.

Activitățile restricționate de art. 3 indice 1 din Anexa 2 sunt enumerate la art. 1 pct. 5 din anexa 3 astfel : în spațiile deschise competițiile sportive se pot desfășura cu participarea spectatorilor până la 25% din capacitatea maximă a spațiului. Dispoziția reiterează permiterea participării doar în condițiile menționate în art. 3 indice 1 alin. 1 din Anexa 2.

Pct. 6 arată că în spațiile închise competițiile sportive se pot desfășura cu participarea spectatorilor până la 25% din capacitatea maximă a spațiului și cu îndeplinirea condițiilor arătate și mai sus.

De asemenea pct. 12 se referă la evenimentele culturale în aer liber care sunt permise numai cu participarea a cel mult 1000 de spectatori cu asigurarea unui spațiu de 2 m² pentru fiecare, precum și cu purtarea măștii de protecție și doar în condițiile menționate de art. 3 indice 1 alin. 1.

Articolul 3 indice 1 alin. 2 din Anexa 2 a HG 531/2021 permite participarea la una dintre activitățile prev. în Anexa 3 alin. 1 pct. 7 numai a persoanelor care se află în una din următoarele situații: sunt vaccinate împotriva virusului SARS COV 2 și au trecut 10 zile de la finalizarea schemei complete de vaccinare, prezintă rezultatul negativ al unui test RT-PC nu mai vechi de 72 de ore, prezintă rezultatul negativ certificat al unui test antigen nu mai vechi de 48 de ore.

Articolul 1 pct. 7 din Anexa 3 prevede că, competițiile sportive se pot desfășura pe teritoriul României cu participarea spectatorilor peste 25% din capacitatea maximă a spațiului. De asemenea, subliniază peste dispozițiile art. 3 indice 1 alin. 2 că persoanele care nu sunt vaccinate nu pot participa cu toate că prezintă rezultatul negativ al unui teste RT-PC nu mai vechi de 72 de ore sau rezultatul negativ certificat al unui teste antigen rapid nu mai vechi de 24 de ore, decât dacă se vaccinează la intrarea în incinta locului unde se desfășoară competițiile sportive.

Prin urmare, în Anexa 3 din HG la Măsurile pentru diminuarea impactului tipului de risc este adăugată o măsură de reziliență contrară celei menționate în art. 3 indice 1 alin. 2 din anexa 2 privind la măsuri de reziliență.

Referitor la art. 3 indice 1 alin. 3 din anexa 2 acesta permite participarea la una dintre activitățile prev. în Anexa 3 art. 6 pct. 2 și 4 respectiv art. 10 pct. 4 numai a persoanelor care sunt vaccinate și au trecut 10 zile de la finalizarea schemei complete de vaccinare. Aceste activități menționate la art. 6 pct. 2 privesc activitatea cu publicul al operatorilor economici de tipul restaurantelor și cafenelelor în interior și pe terase până la capacitatea maximă și în intervalul ora 05-24 în localitățile unde incidența cumulată la 14 zile este mai mică sau egală cu 3 la mia de locuitori, dacă toate persoanele sunt vaccinate pentru care au trecut 10 zile de la finalizarea schemei complete de vaccinare.

Articolul 6 pct. 4 se referă la activitatea restaurantelor și cafenelelor, al pensiunilor, hotelurilor sau alte unități de cazare care pot primi clienți până la capacitatea maximă dacă toate persoanele sunt vaccinate pentru care au trecut 10 zile de la finalizarea schemei complete de vaccinare. Art. 10 pct. 4 privește activitatea cu publicul a operatorilor economici care desfășoară activitate în spații închise în sălile de sport sau fitness unde este permisă intrarea până la capacitatea maximă în localitățile în care incidența este mai mică sau egală cu 3 la mia de locuitori cu asigurarea unei suprafețe de minim 4 metri patrati dacă toate persoanele sunt vaccinate și pentru care au trecut 10 zile de la finalizarea schemei complete de vaccinare.

Curtea observă că în anumite situații participarea publicului a fost limitată în sensul restrângerii participării publicului până la 25% din capacitatea maximă a spațiului și cu toate că această participare a fost restrânsă s-au impus noi condiții pentru diminuarea impactului tipului de risc chiar dacă aceste condiții nu sunt menționate în prev. art. 5 alin 3 lit. a din Legea 55/2020. De asemenea, la pct. 7 restrângerea este amplificată de o nouă măsură de reziliență la măsura diminuării impactului de risc fiind condiționată participarea doar de vaccinare, aceeași situație fiind permisă și în activitățile prev. în art. 6 pct. 2 și 4 din Anexa 3 și în art. 10 pct. 4 din Anexa 3.

Este de remarcat că în România vaccinarea nu este obligatorie, nefiind adoptată o lege în acest sens și că deși hotărârea de guvern este menită să pună în executare o lege ,prin măsurile pentru asigurarea rezilienței comunităților și pentru diminuarea impactului tipului de risc a adoptat prevederi care conduc la excluderea persoanelor nevaccinate de la activitățile sportive, culturale sau sociale.

Se observă că posibilitatea prezentării testului RT-PCR sau a testului antigen rapid certificat este menționată doar în 3 din activitățile permise, dar și în acestea indirect se ajunge la situația în care persoanele care doresc să participe la aceste activități să fie nevoite să se vaccineze.

Dincolo de aspectul general benefic al vaccinului, foarte multe persoane din cauza convingerilor religioase sau a stării de sănătate nu pot recurge la măsura vaccinării și prin urmare sunt excluse de la toate activitățile sportive, culturale, sociale permise de hotărârea de guvern. De asemenea, la momentul adoptării hotărârii, salariul mediu net în România era de aproximativ 3.500 de lei fără să vorbim de venitul minim pe economie și de faptul că există persoane care nu au nici măcar acest venit. Or, efectuarea unui test RT-PCR sau a unui test antigen rapid trebuie să se realizeze la un laborator medical care să certifice exactitatea rezultatului testului și cum aceste teste nu sunt gratuite foarte multe persoane nu vor avea posibilitatea financiară să efectueze acest test și prin urmare vor fi nevoite să recurgă la vaccin care este gratuit pentru a putea participa la aceste activități.

Constrângerea pe calea unei hotărâri de guvern cu măsuri provizorii reluate prin alte hotărâri de guvern de prelungire a acestor măsuri conduce la permanentizarea acestei situații și la înlocuirea unei legi în acest sens cu o hotărâre de guvern care să ia măsuri privitoare la obligativitatea vaccinării populației.

Astfel, art. 34 din Constituție prevede că dreptul la ocrotirea sănătății este garantat, statul fiind obligat să ia măsuri pentru asigurarea igienei sau sănătății populației iar organizarea asistenței medicale, controlul exercitării profesiilor medicale și alte măsuri de protecție a sănătății fizice și mentale a persoanei se stabilesc prin legi.

Totodată, nu există nici un studiu care să conducă la concluzia necesității instituirii acestor măsuri suplimentare de excludere și la lipsa oricărei importanțe a faptului că un număr mare de persoane a făcut boala și este imunizată prin efectul bolii.

În ceea ce privește măsurile de la art. 1 pct. 13, 18, 20, 22, 27 și de la art. 6 pct. 9 din Anexa 3 a hotărârii de guvern, Curtea remarcă că în Anexa 2 nu sunt prevăzute măsuri de reziliență cu privire la aceste activități și cu toate acestea participarea este permisă doar pentru persoanele vaccinate cu excepția pct. 27.

Or, aceste activități sunt la pct. 13 organizarea și desfășurarea în aer liber a spectacolelor, concertelor, festivalurilor sau altor evenimente culturale, pct. 18 - organizarea de evenimente private până la capacitatea maximă a spațiului cu asigurarea unei suprafețe de minim 4 metri pentru fiecare persoană, pct. 20 - organizarea de instruire și workshopuri pentru adulți cu un număr de participanți mai mare de 70 de persoane în interior, și mai mare de 200 de persoane în exterior cu asigurarea unei suprafețe de 2 metri pentru fiecare persoană, pct. 22 - organizarea de conferințe cu un număr de persoane mai mare de 100 de persoane în interior cu asigurarea unei suprafețe de 2m² pentru fiecare persoană.

De asemenea, art. 1 pct. 27 se referă la festivitățile organizate în spații deschise prilejuite de terminarea anului școlar cu participarea personalului didactic, al elevilor și al aparținătorilor.

Art. 6 pct. 9 se referă la activitatea în baruri, cluburi și discoteci permisă fără a depăși 50% din capacitatea maximă a spațiului dacă toate persoanele sunt vaccinate împotriva virusului SARS COV 2.

Suplimentar motivului de nelegalitate observat de Curte în sensul menționării condiției de restrângere doar ca măsură de diminuare a impactului tipului de risc fără a fi inclusă ca măsură de reziliență se observă că toate aceste activități sociale se referă la vaccinare ca o condiție suplimentară incidenței cumulate la 14 zile mai mică sau egală de 3 la mia de locuitori, asigurării suprafeței minime, purtării măștii de protecție, astfel încât scopul nu mai este protejarea sănătății asigurată deja prin măsurile impuse anterior ci obligarea persoanelor la vaccinare.

Or, vaccinarea deși este în măsură să contribuie la creșterea imunității persoanelor vaccinate nu poate garanta așa cum nu pot garanta nici testele de tipul RT-PCR sau testul antigen în mod cu totul cert că persoanele respective nu sunt purtătoare al virusului SARS COV2.

Abuzul de drept este reliefat de articolul 1 pct. 7 din anexa 3 contrazicând din nou scopul acestor dispoziții pentru că și în ipoteza existenței unui test negativ persoanele trebuie să se vaccineze la intrarea în incintă unde se desfășoară activitățile sportive.

Vaccinarea așa cum arată chiar hotărârea de guvern are relevanță doar în ipoteza în care au trecut 10 zile de la finalizarea schemei complete de vaccinare, or impunerea vaccinării la intrarea în incinta arenei sportive poate fi periculoasă pentru viața și sănătatea acestor persoane, deoarece în anumite situații vaccinul poate avea și efecte negative amplificate de atmosfera competiției sportive la care participă acești spectatori vaccinați la intrarea în incintă.

Un alt aspect, în care drepturile și libertăților persoanelor sunt încălcate îl constituie activitatea de la art. 1 pct. 27 din anexa 3 unde festivitățile prilejuate de terminarea anului școlar au loc cu participarea personalului didactic, al elevilor și al însoțitorilor. Or, elevii pot fi însoțiți de părinți, bunici sau rude apropiate cum ar fi frații acestora cu care de obicei locuiesc sau în cazul copiilor chiar învață la aceeași școală și care pentru a participa la o ocazie unică în viață pentru sărbătorit sunt nevoiți fără nicio justificare să se vaccineze, să facă un test RT-PCR care pentru un copil poate fi invaziv și traumatizant sau să facă un test antigen rapid, sau să se afle în perioada între a 15 și a 90 zi ca urmare a infectării cu SARS COV 2. Cu excepția ultimei situații toate aceste condiționări sunt nerealiste și superflue întrucât se referă la persoane apropiate care locuiesc împreună cu copii de regulă și pentru care participarea ar trebui permisă fiind o situație mai gravă înghesuirea acestor părinți și frați la poartă decât permiterea accesului cu asigurarea distanțării și a măștii de protecție.

De altfel, și operatorii economici și organizatorii de astfel de evenimente sociale sunt îndemnați să ocupe capacitatea maximă a spațiului deținut dar cu condiția ca toate persoanele să fie vaccinate. Dacă acest lucru s-ar întâmpla, persoanele nevaccinate ar fi oprite de portari sau chelneri, deci de niște persoane care nu desfășoară o funcție publică să intre în locuri unde se desfășoară activități publice, în scopul maximizării eficienței economice a operatorilor economici.

Aceste prevederi sau practici aparent neutre dezavantajează și discriminează persoanele nevaccinate care la acest moment sunt majoritatea populației țării.

Așa cum s-a arătat mai sus atât legea care dă abilitatea guvernului să emită hotărâri în acest domeniu, Legea 55/2020 cât și Ordonanța 137/2020 se referă la măsuri care trebuie luate în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței altor drepturi și libertăți fundamentale cu respectarea principiului egalității de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile.

Hotărârea de guvern este un act unilateral cu caracter normativ emis în regim de putere publică în vederea executării legii neputând însă să o substituie și să emită pe această cale norme cu putere de lege, deoarece ar trece în atribuțiile legislative ale Parlamentului.

În calitatea sa de act administrativ normativ hotărârea de guvern este prezumată că respectă principiul legalității și ca atare trebuie să fie conformă cu ordonanțele, legile și Constituția României.

În cazul de față, aceste dispoziții din HG nu sunt conforme cu Ordonanța 137/2020 și cu Legea 55/2020 mai sus examinate deoarece încalcă limitele competenței prev. de lege, precum și drepturile și libertățile cetățenilor, stabilind cu exces de putere alte măsuri pentru asigurarea rezilienței comunităților și pentru diminuarea impactului de risc decât cele la care se referă legea realizând o restrângere nejustificată a drepturilor cetățenilor prin depășirea scopului urmărit și propus de protejare a sănătății populației, stabilind discriminatoriu și cu atingerea drepturilor sau libertăților cetățenilor, activități la care pot participa doar o anumită categorie de cetățeni stabilind măsuri care nu sunt proporționale întrucât urmăresc substituirea prin hotărârea de guvern a unei legi privind obligativitatea vaccinării.

Chiar dacă nu menționează expres obligativitatea tuturor persoanelor la vaccinare hotărârea de guvern discriminează fără a fi necesar în scopul asigurării sănătății populației prin dezavantajarea categoriei persoanelor nevaccinate care așa cum s-a arătat mai sus reprezintă majoritatea populației României.

Art. 15 alin. 1 din Constituție stabilește că cetățenii beneficiază de drepturile și libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea, iar art. 16 alin. 1 din Constituția României arată că cetățenii sunt egali în fața legii și autorităților publice fără privilegii și fără discriminări. Or, Curtea Constituțională a arătat în deciziile sale că nesocotirea principiului egalității în drepturi are drept consecință neconstituționalitatea privilegiului sau a discriminării și că neconstituționalitatea privilegiului impune eliminarea privilegiului nejustificat acordat.

Instanțele de contencios administrativ nu sunt puse să examineze constituționalitatea legii ci conformarea de către actele administrative la principiul legalității și pe cale de consecință eliminarea dispozițiilor care intră în conflict cu normele legale.

Prin urmare, Curtea în baza prev. art. 18 din Legea 554/2004 va admite în parte acțiunea anulând dispozițiile mai sus arătate ce încalcă dreptul cetățenilor de a lua parte în condiții de egalitate la activități și de a avea acces la toate locurile și folosințele destinate, arătând că aceste dispoziții discriminatorii nu sunt justificate obiectiv de un scop legitim atât timp cât există metode de atingere a scopului asigurării sănătății populației prevăzute chiar în actul administrativ normativ atacat care ar fi suficiente să asigure scopul propus. Va menține celelalte dispoziții ale acestor articole. Având în vedere soluția de admitere în parte a acțiunii va respinge cererea de intervenție formulată de Ministerul Afacerilor Interne.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE

Respinge excepțiile lipsei de interes a reclamantilor și lipsei de obiect a acțiunii.

Admite în parte acțiunea formulată și precizată de reclamantii KAPCZA MIKOLT KRISZTINA și MARIN GABRIEL, cu domiciliul procesual ales în Cluj-Napoca, str. Muncitorilor nr. 24, ap. 6, jud. Cluj în contradictoriu cu GUVERNUL ROMÂNIEI cu sediul în Municipiul București Piața Victoriei nr.1, Palatul Victoria.

Respinge cererea de intervenție în favoarea pârâtului GUVERNUL ROMÂNIEI de către MINISTERUL AFACERILOR INTERNE, cu sediul în București, P-ța Revoluției nr. 1A, sector 1.

Anulează în parte HG nr. 531/2021 astfel cum a fost modificată de HG nr. 580/2021 în privința următoarelor dispoziții: Anexa 2 art. 3 ind. 1 iar la Anexa 3 articolul 1 pct. 5, 6, 7, 12, 13, 18, 20, 22, 27 și art. 6 punctele 2, 4, 9 doar în privința condiționării participării de prezentarea dovezilor menționate la art. 3 ind. 1 al anexeii 2.

Menține celelalte dispoziții ale acestor articole.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată azi 07.06.2021 prin punerea soluției la dispoziția părților prin intermediul grefei instanței.

Președinte,
Radu-Rareș Dușa

Grefier,
Iuliu Traian Crișan